

Phần 2

Ninh Tuấn nhăn nhó đến bực bội vì anh giải thích mãi mà Quế Minh chẳng chịu nghe.

Cô cứ ỉ ôi:

- Anh nói thật đi. Tối qua anh đã đi đâu mà lại bỏ mình em ở khách sạn. Em chờ anh đến dài cả cổ.

Ninh Tuấn chép miệng:

- Từ nãy giờ anh nói hàng vạn lần rồi. Tối qua anh đi sinh nhật bạn. Anh say quá nên ngủ luôn ở đó.

Quế Minh chu môi:

- Anh gạt em hả? Trước giờ anh đâu có để mình say như thế. Anh nói đi! Có phải anh đi với cô nào khác không?

- Em làm anh thấy mệt rồi đó. Làm gì có chuyện anh đi với cô nào. Em không tin anh à?

Quế Minh cong môi:

- Có ngốc em mới tin anh.

- Em không tin thì anh đành chịu. Anh vừa về Việt Nam chưa bao lâu. Tối qua mới gặp lại bạn bè cũ, anh vui quá nên uống hơi nhiều.

- Và qua đêm với cô gái khác chứ gì?

Ninh Tuấn nhún vai:

- Nếu em nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi.

- Anh...

Quế Minh nhảy đồng lên. Cô làm dữ:

- Anh dám nói thẳng với em vậy sao?

Ninh Tuấn bực mình:

- Anh nói thật thì em không tin. Anh nói dối thì em khó chịu. Em muốn anh phải làm sao em mới vừa lòng hả?

- Anh làm em khó chịu lắm. Cứ nghĩ đến chuyện tối qua anh để em chờ cả đêm là em thấy giận không chịu được rồi. Bây giờ anh không một lời năn nỉ lại còn lạnh lùng với em. Anh bảo em không giận được sao?

- Quế Minh à! Đâu phải em không biết tính của anh. Em đừng buộc anh phải làm những chuyện mà mình không thích chứ.

Quế Minh giận dỗi:

- Một câu năn nỉ người yêu là khó khăn với anh lắm sao?

- Nó không khó nhưng anh tự thấy mình không có lỗi và anh cũng đã giải thích với em rất rõ rồi.

- Anh bảo mình không có lỗi sao? Anh bỏ mặc em mà bảo là mình không có lỗi à?

Ninh Tuấn xoa tay:

- Em đừng có nói chuyện này nữa có được không? Em khiến anh thấy chán rồi đó.

- Nhưng em vẫn còn ám ức.

- Trời ơi! Sao em rắc rối quá vậy? Anh chỉ lỡ hẹn có một lần, em đừng xem như trời sắp sập được không?

Quế Minh chẳng chịu để im, cô cứ làm tới vì cho rằng tối qua anh dám bỏ mặc cô để đi với cô gái khác. Điều này cô không thể bỏ qua.

- Anh đừng hòng qua mặt được em. Hôm nay phải nói rõ mới được.

Ninh Tuấn cau gắt:

- Anh qua mặt em làm gì? Không tin, em có thể đến Làng Việt hỏi mà.

- Trong con mắt của anh, em là con ngọc hả. Nơi đó toàn là bạn của anh. Họ chịu nói thật cho em biết sao?

Ninh Tuấn khó chịu không thể tả. Nếu biết như vậy thì lúc nãy anh trốn luôn cho rồi. Dẫn xác đến đây để làm gì bị tra tấn không thương tiếc.

Anh chợt đứng bật dậy:

- Em tin cũng được không tin cũng được. Anh đói rồi. Anh đi dùng điếm tâm sáng.

- Anh đứng lại đó cho em!

Ninh Tuấn chau mày:

- Còn gì nữa?

- Em đang nói chuyện với anh, anh bỏ đi là khi dễ em.

- Em muốn anh ở lại để nghe đây lỗi tai sao?

- Em muốn anh xin lỗi em.

- Cái gì?

Ninh Tuấn trố mắt:

- Em có thấy mình rất quá đáng không hả?

- Nếu anh muốn em hết giận thì phải xin lỗi em.

Ninh Tuấn nghiêm giọng:

- Em đã vượt quá sự chịu đựng của anh rồi đó.

Quế Minh vẫn bướng bỉnh:

- Anh là người có lỗi. Anh phải là người xin lỗi.

- Không bao giờ!

- Anh...

Quế Minh bặm môi:

- Nếu anh không nói câu xin lỗi thì em sẽ bỏ mặc anh. Chúng ta chia tay.

Ninh Tuấn chau mày:

- Em đang hù dọa anh đó à? Em quá đáng lắm.

Quế Minh vênh mặt:

- Sao hả?

Ninh Tuấn dứt khoát:

- Không bao giờ!

- Anh dám...

- Em đừng quên anh vẫn còn là một thằng đàn ông.

- Sĩ diện của anh sẽ khiến anh phải mất em.

Ninh Tuấn lạnh lùng:

- Anh rất ghét ai uy hiếp anh. Nếu em muốn, OK, chia tay!

Quế Minh tái mặt. Cô không ngờ Ninh Tuấn lại dám thách thừng với cô. Lời nói đã thốt ra rồi, cô đâu thể rút lại. Cô làm tới:

- Được, chia tay thì chia tay!

- Bye em!

Ninh Tuấn bỏ đi trong tâm trạng khó chịu. Anh không ngờ Quế Minh lại xem thường anh quá đáng như vậy.

Phóng chiếc mô tô trên đường, những cơn gió nhẹ khiến anh dễ chịu hơn. Ninh Tuấn chợt cười khi nhớ đến hoa hồng đầy gai mang tên Khả Ly.

Từ lúc biết chuyện, Khả Ly cứ nhốt mình trong phòng. Cô không màng đến ăn uống. Cô để mặc cho nhan sắc mình tàn tạ để xem cha cô có ý định gả cô nữa không?

Mặc kệ bà Liên cứ khuyên ngăn, cô quyết tuyệt thực để đối phó với ông.

Cốc... cốc... cốc...

Có tiếng gõ cửa, Khả Ly nói từng câu mệt mỏi:

- Mẹ đừng vào. Con nói rồi, con không ăn gì hết.

- Mẹ biết. Mẹ không vào, nhưng có Xuân Nghi đến. Con không tiếp nó sao?

Nghe đến tên Xuân Nghi, Khả Ly sáng mắt. Cô lật đật bước xuống giường rồi mở cửa:

- Mi vào đi.

- Bác vào luôn được chứ?

Khả Ly khó chịu:

- Mẹ ta vào chỉ khiến ta buồn hơn thôi.
- Bà Liên chua xót:
- Tại sao hả con? Thật ra là có chuyện gì vậy con?
- Rồi mẹ sẽ biết trong nay mai. Còn bây giờ... con chưa muốn nói.

Bà Liên buồn bã:

- Mẹ biết rồi. Thôi, hai đứa nói chuyện đi.

Bà lặng lẽ xuống nhà. Vào phòng, Xuân Nghi lờm bạn:

- Sao mi đối xử với bác gái kỳ vậy? Ta thấy dường như mi giận bác ấy thì phải.

Khả Ly lắc đầu đau đớn:

- Mi không hiểu nổi đâu. Ta đang gặp biến cố rất lớn.

Xuân Nghi lo lắng:

- Bộ có chuyện gì sao Ly? Không phải mi đang bị bệnh sao?
- Tại ta không ăn uống gì nên mới thế này.
- Tuyệt thực ư? Tại sao vậy?

Nước mắt Khả Ly lại ràn rụa. Ôm Xuân Nghi thật chặt, Khả Ly muốn trút hết bầu tâm sự với bạn:

- Ta khổ quá Xuân Nghi ơi.
- Có chuyện gì vậy? Mi nói cho ta biết đi Ly.
- Ta...

Khả Ly nghẹn ngào:

- Ta vừa phát hiện ta không phải là... con ruột của cha mẹ.
- Sao?

Xuân Nghi bật thốt. Cô kinh ngạc tột độ:

- Mi không làm chứ?

- Làm sao mà làm chứ? Chính miệng họ đã nói ra.

- Hèn gì mà mi thế này.

- Ta đau khổ lắm.

Xuân Nghi thở dài:

- Tin này đúng là một cú sốc đối với mi. Mi biết cha mẹ ruột của mình chứ?

- Họ rước ta từ cô nhi viện về. Cha mẹ ta là ai vẫn là ẩn số.

Xuân Nghi cũng xót xa cho bạn. Xuân Nghi hiểu được tâm trạng của Khả Ly vì cô cũng là đứa trẻ mồ côi.

Cố nén cảm xúc, Xuân Nghi an ủi bạn:

- Mi đừng buồn. Tuy hai bác là người dưng nhưng họ đã nuôi dưỡng và thương yêu mi. Xem như mi cũng được may mắn rồi.

- May mắn ư?

Khả Ly bật cười khan:

- Họ nuôi ta là có mục đích, ta gặp may mắn sao?

- Có mục đích ư?

Xuân Nghi nhăn trán:

- Mi nói vậy là sao?

Khả Ly thú thật:

- Ông ấy định gả ta cho một tên Đài Loan già để ông ta chi tiền trả nợ, hay nói đúng hơn là ta sắp bị bán đi.

- Trời đất! Có chuyện này nữa sao?

- Như vậy ta mới thấy khổ.

- Bác trai làm vậy là đâu có đúng. Nhưng lâu nay ta thấy ông ấy rất yêu thương mi mà.

Khả Ly lắc đầu:

- Đó chỉ là sự giả dối. Tối hôm trước, ta vô tình nghe được cuộc đối thoại của họ nên mới biết chuyện này.

- Vậy còn bác gái thì sao? Ta thấy bà cũng tiều tụy lắm.

- Lúc đầu bà cũng can ngăn nhưng rồi cũng xiêu lòng vì sợ phá sản và sợ ông ấy đi tù.

- Họ nhẫn tâm quá.

- Chính vì vậy ta mới hận họ.

Xuân Nghi chột yên lặng. Xem ra, hoàn cảnh của Khả Ly còn bi đát hơn cả cô nữa. Là người bạn thân nhất của Khả Ly, cô như đau cùng Khả Ly.

Xuân Nghi cũng ngân ngán dòng lệ.

- Mi định thế nào hả Ly?

Khả Ly lắc đầu:

- Ta nhất quyết không chấp nhận cuộc hôn nhân đó.

- Liệu mi có yên ổn được không?

- Cùng lắm ta thí cho họ cái mạng này.

Xuân Nghi hoảng hốt:

- Mi đừng nói thế. Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết mà.

- Cách nào chứ khi mà ông ta đang rất cần tiền.

Xuân Nghi chép miệng:

- Dù cho có thế nào đi nữa thì mi cũng không được nghĩ đến cái chết. Như vậy là ngốc lắm.

- Ta thà làm con ngốc còn hơn làm một đứa bị bán đi.

Xuân Nghi thở dài:

- Chuyện này bất ngờ quá, ta chưa nghĩ ra được cách để giúp mi.

Khả Ly nắm lấy tay bạn. Cô cảm kích:

- Mi chịu chia sẻ cùng ta là ta vui rồi. Chuyện này mi cứ để tự ta lo.

- Nhưng nhìn mi như vậy, ta không chịu nổi. Một Khả Ly duyên dáng, vô tư ngày nào đã biến mất rồi. Khả Ly! Ta lo lắm.

Khả Ly xúc động. Cô ôm chầm lấy Xuân Nghi. Cả hai nức nở khóc, những giọt nước mắt đau buồn.

Xuân Nghi nói như nhắc nhở:

- Khả Ly! Mi đừng có như vậy nữa. Chú ý đến sức khỏe trước có được không?

Khả Ly gật đầu:

- Ta hứa với mi.
- Mi làm ta lo lắm.
- Ta không sao đâu. Ta dọa ông ấy vài ngày thôi.

Xuân Nghi chột hỏi:

- Mi có cần đến nhà ta vài ngày không?
- Để làm gì?
- Tránh xa nơi đau buồn này và để tinh thần của mi được thoải mái.

Khả Ly thở dài:

- Bây giờ ông ấy để gì cho tao ra ngoài. Thôi, đừng có tính đến mấy chuyện này.

- Chẳng lẽ mi chịu cảnh này mãi sau.
- Không đâu! Mi cứ an tâm đi.
- Mi bảo ta an tâm nhưng ta không biết dựa vào đâu để làm niềm tin nữa.

Biết bạn lo cho mình, Khả Ly trấn an:

- Nhịn đói vài ngày chẳng lẽ ta chết sao?
- Mà ta thấy mi cũng liều thật. Tự đứng lại bỏ ăn.

Mi nghĩ với tâm trạng ta lúc này, ta có thể vô tư ăn uống được sao?

- Nhưng ít ra cũng có một ít chứ.

Khả Ly chép miệng:

- Ta biết rồi.

- Biết rồi. Vậy chùng nào mới chịu ăn?

Khả Ly xua tay:

- Khi nào thấy đói thì ta ăn.

- Mi nhớ ăn đủ nếu không sẽ xấu hơn ta à.

Khả Ly lườm bạn:

- Dù ta có bỏ ăn cả tháng, mi cũng không qua nổi ta đâu.

- Ồ! Mi mà bỏ ăn một tháng thì thành... quý dạ xoa mất rồi. Ở đó mà so sánh với ta.

- Con quý! Mi dám bảo ta là quý dạ xoa hả? Cho mi chết nè.

Khả Ly véo vào hông bạn. Xuân Nghi la í ới:

- Mi nhin đến mấy ngày, sao còn khỏe quá vậy?

- Ta cho mi chết luôn nè.

Thấy bạn vui trở lại, Xuân Nghi đành hy sinh thân mình. Còn Khả Ly thì ngược lại, sợ bạn lo nên cô cố tạo ra cho mình sự vui vẻ chứ thật ra lòng cô đang rối bời.

Buổi sáng, bà Liên đứng trước cửa phòng Khả Ly gọi mãi mà cô không lên tiếng. Bà lo lắng:

- Khả Ly! Con có sao không? Lên tiếng cho mẹ biết đi con. Linh cảm dự báo cho bà biết có chuyện chẳng lành, bà xoay nùm cửa, ai ngờ cửa không khóa. Bà hốt hoảng khi trong phòng không có sự tồn tại của Khả Ly.

Mở tủ ra xem, bà biến sắc khi thấy mất một số đồ. Vậy là Khả Ly đã đi.

Chợt thấy lá thư trên giường, bà nhanh tay mở ra đọc:

“Mẹ kính yêu!

Con không biết có nên gọi mẹ bằng tiếng thiêng liêng đó không khi sự thật con và mẹ là hai người khác họ, không ruột thịt? Khi biết sự thật này, con hựt

*hẫng và đau đớn không thể tả. Người mà con gọi là cha, là mẹ lại là người
dưng khác họ.*

*Con biết mẹ rất yêu con, mẹ xem con như ruột thịt nhưng con không thể ở lại
căn nhà đó được. Con không chấp nhận cuộc hôn nhân đó. Xin mẹ đừng trách
con và cũng đừng lo lắng cho con. Con biết tự lo cho mình.*

Chúc mẹ sức khỏe.

Khả Ly”.

Ôm bức thư vào lòng, bà Liên gào lên:

- Khả Ly! Sao con lại bỏ mẹ?

- ...

- Ông ơi? Khả Ly đã bỏ đi rồi.

Bà Liên gọi lớn. Ông Khang chạy vào:

- Bà nói gì hả?

Bà Liên nức nở:

- Con mình đã bỏ đi rồi.

- Bỏ đi! Tại sao nó lại bỏ đi? Nó đang bệnh mà.

Bà Liên lắc đầu:

- Nó không có bệnh. Vì nó biết sự thật nên nó buồn.

- Bà nói sự thật về thân thể của nó ư?

- Phải.

Ông Khang lớn giọng:

- Bà nói cho nó biết phải không?

- Tôi không có.

- Vậy là lần đó nó vô tình nghe được rồi. Con nhỏ này quả thật dám bỏ nhà
đi sao?

Bà Liên giận dữ:

- Chẳng lẽ nó chịu ở nhà để ông bắt ép nó sao?

- Ý bà là trách tôi sao?

- Nếu ông không bày ra chuyện này thì nó đâu vô tình nghe được. Ông làm tôi mất đứa con gái rồi. Làm sao tôi sống nổi đây?

Ông Khang sùng sộ:

- Bà có im đi không? Nó là con ruột của bà hay sao chứ, cần gì phải đau đớn dữ vậy?

- Cũng vì câu nói này của ông mà nó bỏ đi. Ông ác lắm.

Ông Khang nạt lớn:

- Bà trách tôi sao? Tôi làm vậy là vì ai chứ? Vì bản thân tôi thôi sao?

- Chuyện làm ăn của ông sao lại lôi con nhỏ vào cuộc chứ? Nếu không phải vì chuyện này, nó sẽ không bỏ ra đi đâu. Thư của nó đó, ông đọc đi.

Cầm lá thư lên xem, ông Khang đắm xuống bàn tức giận:

- Nếu tôi tiến hành kế hoạch này sớm hơn thì nó đâu có vượt khỏi tay tôi.

Bà Liên nhìn chồng với ánh mắt kinh hãi:

- Đến giây phút này mà ông vẫn còn giữ ý định đó sao?

- Ý định đó luôn ở trong đầu tôi, bà hiểu chưa? Dù có chết tôi vẫn giữ ý định đó.

- Ông vẫn chưa sáng mắt vì ý định tàn nhẫn đó sao?

- Hừm! Tôi chỉ biết có tiền vì có tiền tôi mới có cuộc sống an nhàn.

Bà Liên lắc đầu:

- Ông xem trọng đồng tiền như vậy sao?

- Phải.

- Được. Vậy ông ở đây mà lo vui vẻ với tiền đi. Tôi đi tìm con tôi.

- Bà điên sao?

- Phải! Mất con tôi sắp trở thành người điên thật rồi.

Ông Khang gầm gừ:

- Bà đừng quên nó không có máu mủ gì với bà.

Bà Liên ráo hoảnh:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Trong lòng tôi, Khả Ly lúc nào nó cũng là con ruột của tôi. Tôi dành tất cả tình thương cho nó.

Ông Khang cười khẩy:

- Hừm! Bà thương yêu nó nhưng nó có biết thương bà không? Lẽ ra khi biết chuyện nó phải biết cảm kích và đồng ý làm theo lời tôi.

- Nếu như không có chuyện ông bắt ép nó gả chồng cho người mà nó không yêu thì nó đâu có như thế. Khả Ly là người có tình có nghĩa.

- Hừ! Bà đừng có bênh vực nó. Nói tóm lại nó nợ tôi. Nó phải hoàn trả cho tôi.

Bà Liên hét lên:

- Ông lại muốn gì nữa đây?

- Tôi sẽ tìm cho ra nó.

Vừa nói xong, ông lấy điện thoại và bấm số cho một tên đàn em.

- Em nghe đây anh Hai.

- Mà bảo tụi nó tìm Khả Ly gấp cho tao.

- Cô ấy bỏ đi rồi sao?

- Nó vừa đi sáng nay. Tao nghĩ nó còn quanh quẩn ở Sài Gòn. Mà bảo tụi nó tìm gấp.

- Dạ.

- Tìm không được, tao xử tụi bây.

- Dạ. Em biết rồi.

Tất máy, ông nghiêng răng:

- Dù nó ở xó xỉnh nào thì tôi cũng quyết tìm ra.

Bà Liên sợ hãi. Bà ôm lấy cánh tay ông:

- Đừng mà ông. Tôi xin ông tha cho nó đi.
- Bà im ngay cho tôi.
- Ông đừng hại con mà.
- Nó dám chống đối tôi. Tôi không tha cho nó.

Bà Liên gần như lịm đi:

- Đừng mà.
- Đúng là đàn bà. Chẳng làm được chuyện lớn.
- ...
- Bà ngoan ngoãn ở nhà đi. Tôi không làm hại nó đâu vì tôi cần sự giúp đỡ của nó.
- ...
- Ở nhà đó. Tôi đi đây!

Bà Liên lịm đi không nói. Bà quyết định phải tìm được Khả Ly trước ông. Bà phải bảo vệ cô.

Xuân Nghi mừng rỡ khi thấy Khả Ly đến:

- Mi chịu đến rồi sao? Ta mừng quá.
- Ta đến ăn ké mi dài dài đó. Đừng có vội mừng!

Xuân Nghi lờm bạn:

- Ta để yên cho mi ăn ké sao?
- Chứ mi muốn làm gì ta?
- Osin.

Khả Ly trở mắt:

- Mi mắc bệnh lâu năm hả? Mặt ta như vậy làm osin cho mi hả? Mi hẳn tâm quá, coi chừng mặt nổi mụn đó.

- Chờ! Chờ! Mi đến đây ở nhờ, ăn ké mà còn trù ẻo ta nữa hả?

Khả Ly dẫu môi:

- Ăn ké cũng có quyền vậy.

- Trời đất! Vụ này ta mới biết à.

- Ta... ăn ké có sĩ diện.

Xuân Nghi gật gù:

- Ủ! Mi ăn ké thì được. Nhưng ta nói trước, nhà ta nghèo lắm, ăn uống lại cực khổ, mi có chịu nổi không?

- Mi vẫn còn nghĩ ta là thiên kim tiểu thư sao? Bây giờ ta còn nghèo hơn mi nữa.

- Ta sợ mi không quen thôi.

Khả Ly tự trấn an mình:

- Ta phải tập dần cách sống này. Từ nay, mi đừng xem ta là tiểu thư con nhà giàu nữa nha.

- Ta biết rồi. Bây giờ ta xem mi là osin.

- Mi...

Khả Ly véo hông bạn:

- Thấy ghét.

Xuân Nghi cong môi:

- Mi nói sao thì ta nghe vậy chứ bộ.

- Ủ! Ta sợ mi quá.

Xuân Nghi chột hỏi:

- Mi sang đây ở, bác Liên có biết không?

- Ta trốn đi nên không ai biết hết.

- Tại sao lại trốn? Mi cứ xin sang đây ở vài hôm là được rồi. Nếu không thì cũng phải nói cho bác ấy biết.

- Ta đang trốn ông ấy. Có lẽ ta ở luôn bên này với mi.

- Ta sợ bác gái lo cho mi.

Khả Ly buồn rười rượi:

- Tội nghiệp mẹ ta. Chắc giờ bà đang lo cho ta lắm.

- Hay mi cho bà biết chỗ này đi.

- Đừng! Ta không muốn?

- Sao vậy?

Khả Ly thở dài:

- Có lẽ duyên mẹ con của ta và mẹ đã hết. Ta phải chấp nhận sự thật là một đứa mồ côi.

- Mi làm vậy là nhẫn tâm với bác gái lắm. Dù sao mi cũng đã gọi bác ấy là mẹ.

- Mi không hiểu đâu. Thà là ta để mẹ đau một lần còn hơn để bà bị giày vò cả đời.

Xuân Nghi nhăn trán:

- Mi nói vậy là sao?

Khả Ly lại buồn bã:

- Nếu ta ra đi, mẹ ta sẽ đau một lần vì mất một đứa con này. Nếu ra ở lại, ta sẽ bị ông ta bắt ép gả đi. Mẹ ta không can ngăn được bà sẽ giày vò bản thân. Bà sẽ khổ hơn.

Xuân Nghi gật gù:

- Mi nói cũng phải nhưng dù sao đi nữa, ta vẫn thấy tội cho bác ấy.

- Ta còn đau lòng hơn cả mi nữa. Nhưng đây là sự sắp đặt của trời cao, ta không cưỡng lại được.

Xuân Nghi đặt tay lên vai bạn. Cô trấn an:

- Dù mi có quyết định thế nào thì ta cũng ủng hộ mi.

- Cũng may ta còn có người bạn như mi.

Xuân Nghi hất mặt:

- Bây giờ mi đã thấy tầm quan trọng của ta sao?

Khả Ly trề môi. Cô trêu bạn:

- Xí! Tại ta miễn cưỡng đến đây cho mi vui, chứ thật lòng ta đâu có muốn.

Xuân Nghi liếc mắt, vờ giận:

- Phải rồi. Máy chỗ này đâu có hợp với mi, mi là thiên kim tiểu thư mà.

Thấy Xuân Nghi giận, Khả Ly quỳnh lên:

- Mi giận ta hả Nghi?

- Ta đâu cô dám giận tiểu thư.

- Trời! Ta đùa mà, mi đừng giận ta tội nghiệp.

Xuân Nghi trề môi:

- Mi vốn là tiểu thư thật mà. Ta đâu có dám giận mi.

- Thôi mà! Mi làm ta sợ rồi đó. Ta đùa cho vui mà mi giận thật.

- Ai biết mi giỡn hay thật?

- Ta thề đó. Ta giỡn đó.

- Ta lấy gì để tin mi.

Khả Ly gãi gãi đầu:

- Sao mi làm khó ta quá vậy? Ta biết làm gì cho mi tin bây giờ.

Xuân Nghi tinh quái:

- Chơi trò cũ đi.

- Thôi, ta đâu không lại mi đâu. Cù léc hoài chắc ta chết quá.

Khả Ly chột nhướn mắt:

- Ủa! Tự dung mi giận ta, ta chơi trò đó với mi là mi hết giận. Ngộ vậy.

Xuân Nghi cong môi:

- Có gì đâu mà ngộ. Ta phạt mi chứ đâu có giận mi.

- A! Thì ra là mi giở trò.

- Chứ bộ mi tưởng ta nhỏ mọn lắm hả? Chơi với mi bao nhiêu lâu, ta không biết tính mi sao?

Khả Ly lườm lườm:

- Mi dám làm cho ta có một phen hú vía. Mi đáng chết lắm! Cho mi chết nè!

- Nè, nè! Mi mà ức hiếp ta coi chừng ta... đày đọa mi đó.

- Mi dám sao?

- Thử coi.

Khả Ly bặm môi:

- Dám thách ta hả?

- Nè! Mi nhìn đói mấy ngày sao mi còn mạnh quá vậy?

Khả Ly cười hề hề:

- Lúc sáng ta vừa tắm bỏ cho mình hai tô phở, sức lực đã phục hồi.

- Trời? Ta chưa thấy ai bỏ nhà đi mà chơi sang như mi vậy.

Khả Ly chột buồn:

- Nói thật nha! Lúc sáng ta đi không có lấy tiền. Giờ trong túi ta chỉ còn vài trăm. Ta phải sống dựa vào mi đó.

Xuân Nghi xua tay:

- Có gì đâu? Ta với mi là bạn mà. Tiền của ta mi cứ lấy xài.

- Mi đúng là tốt.

- Ủ! Tới tháng ta tính tiền lời.

- Cái gì?

Xuân Nghi cười cười:

- Mi đừng hoảng hốt. Ta cho vay rẻ lắm.

Khả Ly nhăn nhó:

- Bao nhiêu mà rẻ?

- Một triệu mỗi tháng lãi ba trăm ngàn.

- Trời đất! Mi đi ăn cướp luôn đi. Cho vay mắc cắt cổ. Ăn ở không có đức coi chừng bị ế đó.

Xuân Nghi véo bạn:

- Mi ế thì có. Vô duyên! Tự dung trù ẻo người ta.

- Ai bảo mi cho vay cắt cổ.

- Như vậy là rẻ lắm đấy. Mi có vay không thì bảo?

Khả Ly tùm tùm.

- Ngu gì vay. Xài ké sướng hơn.

- Chờ, chờ! Ta chưa từng thấy ai... xài ké có đầu tư như mi.

- Chứ sao? Thời buổi này là vậy đó.

- Thôi đi cô nương. Ta vào nấu cơm. Trưa rồi.

- Ủ! Nấu đi. Ta cũng đói.

Xuân Nghi trợn mắt:

- Mi vừa bảo ăn hai tô phở, giờ đói nữa hả? Mi là cái “cối xay” di động chắc?

Khả Ly lườm bạn:

- Mi biết ta ăn phở gì không mà nói.

- Phở bò chứ gì.

- Sai bét.

- Phở... trâu.

- Tầm bậy.

Xuân Nghi gãi đầu:

- Phở... chó.

Khả Ly trợn mắt:

- Mi điên quá! Bậy bạ không hà.
- Chứ mi ăn phở gì?
- Phở “ngó”.
- Trời đất!

Xuân Nghi bật cười:

- Vậy mà lúc nãy cũng ráng nỏ.
- Vậy mới sang.
- “Sang đàng chi đạ” thì có.

Khả Ly véo hông bạn. Cả hai vui vẻ xuống bếp. Có lẽ Xuân Nghi nói đúng, ở nơi đây tinh thần Khả Ly sẽ tốt hơn.

Buổi tối, Ninh Tuấn xem thời sự. Bây giờ, đây là sở thích của anh.

Chợt có tín hiệu điện thoại, Ninh Tuấn liếc qua. Thấy tên Quế Minh, anh làm ngơ.

- Chia tay rồi mà. Gọi đến đây làm gì?

Tiếng chuông điện thoại cứ kiên nhẫn reo, Ninh Tuấn miễn cưỡng nghe máy.

- Anh nghe đây.
- Sao nãy giờ anh không nghe máy?

Không trả lời cô, anh hỏi cô:

- Có chuyện gì không?
- Em đang đứng trước cửa nhà anh.
- Sao không vào? Cửa không có khóa.
- Anh mở cho em đi.

- Anh đang bận. Em tự mở đi.

- Thấy ghét! Vậy để em tự mở.

Tắt máy, Ninh Tuấn lảm nhảm:

- Vào đây cô ấy lại lải nhải cho xem. Chán phèo.

Vừa vào, thấy Ninh Tuấn đang nằm trên xa lông xem tivi, Quế Minh sà ngay vào lòng anh. Cô nũng nịu:

- Thế này mà anh bảo là bận sao?

Ninh Tuấn thờ ơ:

- Bộ em không thấy anh đang xem tivi sao?

Quế Minh dẫu môi:

- Xem tivi quan trọng hơn em hả?

Ninh Tuấn chép miệng:

- Em đến đây để gây hấn với anh sao? Anh không muốn tranh cãi.

- Em cũng đâu muốn.

- Vậy thì huề nhé.

Quế Minh chun môi:

- Huề mà anh lạnh lùng với em vậy sao? Nhìn em một cái anh không nhìn.

- Tại mấy hôm trước em bảo chia tay nên anh đâu có dám nhìn.

- Cũng tại anh làm em giận chứ bộ.

- Lại muốn anh năn nỉ à?

Quế Minh xua tay lia lịa:

- Đâu có! Anh cứ nghĩ xấu cho em không hà. Em biết anh còn giận em nhưng lúc này anh bảo huề rồi mà.

- Ừm! Rồi sao nữa?

Quế Minh bực mình:

- Sao anh cứ nói chuyện với anh bằng cái giọng thờ ơ đó vậy? Anh làm em khó chịu chết đi được.

- Em lại bắt đầu nữa rồi đó.

- Anh đừng có vậy được không?

- Ừm!

- Lại “ừm”.

Quế Minh lảm nhảm. Cô đã đến năn nỉ anh mà anh cứ thờ ơ. Anh làm cô tức chết được. Cái vẻ đẹp trai của anh khiến cô điều đứng thế này đây.

Quế Minh giận dữ:

- Nếu anh không muốn nói chuyện với em thì em về đây.

- Ừm!

Quế Minh tức càn hông. Ninh Tuấn ăn trứng thuốc độc hay sao ấy? Hừm! Đồ đáng ghét!

- Em về.

Quế Minh nện gót đi. Được vài bước, cô quay trở lại, mặt nhăn nhó:

- Ninh Tuấn! Hôm nay anh bị sao vậy?

- Chẳng phải em bảo là về sao?

- Anh không cần em ư?

Ninh Tuấn véo mũi cô:

- Em đó! Suốt ngày chỉ biết hờn giận. Em khiến anh thấy bực nên không muốn nói chuyện.

Quế Minh dẫu môi:

- Người ta là con gái chứ bộ. Con gái lúc nào cũng muốn người yêu của mình quan tâm, nâng niu.

- Anh không như vậy sao?

- Anh bỏ em cả đêm ở khách sạn. Tiếp đó lại thờ ơ với em như kẻ mất hồn. Anh bảo em xem như không có gì được sao?

Ninh Tuấn nghiêm giọng:

- Ai bảo em dám nghi ngờ anh? Anh ghét nhất là điều đó.
- Em yêu anh nhiều nên mới ghen nhiều. Anh không hiểu sao?

Ninh Tuấn nháy mắt:

- Ghen thì được nhưng em phải chừa cho anh một chút đường thở chứ.
- Đáng ghét.
- Ghét anh thì lại chỗ khác ngồi đi. Ngồi vào lòng anh làm gì?
- Anh...

Quế Minh đâm vào ngực, véo mũi anh:

- Anh chánh vừa thôi nha. Thấy người ta yêu rồi làm tới nha. Anh cứ ức hiếp em hoài.

- Trời! Anh ức hiếp em được sao? Em có nói quá không đó?

Quế Minh xua tay lia lịa:

- Bỏ qua mấy chuyện đó đi. Em có chuyện này hay hơn cần nói với anh.
- Chuyện gì nữa đây?
- Gia đình em vừa gọi điện qua bảo em lấy chồng gấp. Chúng ta cưới nhau nha anh. Tụi mình về Mỹ đám cưới.

Ninh Tuấn rùn vai:

- Anh chưa muốn lấy vợ vào lúc này.
- Sao vậy?
- Anh thấy bây giờ chưa phải lúc.

Quế Minh nũng nịu:

- Vậy đến bao giờ mới là lúc?

Ninh Tuấn nhún vai:

- Anh chưa biết, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.
- Chúng ta quen nhau đã lâu rồi. Anh còn chần chừ gì chứ?

- Anh muốn công việc của anh ổn định hơn. Hơn nữa, anh chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình.

Quế Minh chu môi:

- Anh hai mươi lăm, em đã hai mươi bốn. Anh định chờ em thành “bà cố” anh mới chịu cưới sao?

Ninh Tuấn trêu cô:

- Em cần gì phải lo. Đừng nói em là bà cố cho dù em có là bà... cố thì anh vẫn cưới:

- Xí! Đến lúc đó anh chê em già anh chạy mất tiêu, ở đó mà cưới.

Ninh Tuấn phì cười:

- Bộ em quên là lúc đó anh cũng chống gậy hả? Anh biết chạy đi đâu bây giờ?

- Biết đâu được. Mà em cũng đâu thể bỏ phế tuổi thanh xuân như vậy. Ninh Tuấn! Chúng ta cưới nhau đi anh!

Ninh Tuấn bẹo má cô:

- Chúng ta còn trẻ mà. Vài năm nữa rồi cưới.

- Vài năm lận sao?

- Lấy chồng là đeo gông vào cổ đó cô nương.

- Nhưng em không sợ.

Ninh Tuấn chép miệng:

- Anh muốn chúng ta được tự do thêm vài năm nữa. Huông chị, chúng ta vẫn còn trẻ mà. Với lại sinh con, em mau già lắm. Lúc đó anh... tìm người mới à?

- Cái gì?

Ninh Tuấn phì cười:

- Chuyện đó cũng có thể xảy ra lắm chứ bộ.

Dù biết là Ninh Tuấn chỉ dọa để trì hoãn việc cưới nhưng suy cho cùng, anh cũng có lý.

Quế Minh chép miệng:

- Vậy thì em nghe lời anh vài năm nữa mới cưới.

- Đó! Vậy phải ngoan không!

Quế Minh chu môi:

- Người ta ngoan từ đó giờ chứ bộ.

- Vậy hả? Sao anh không biết kia?

- Hừ!

Quế Minh véo hông anh. Anh ôm cô vào lòng và hôn ngẫu nhiên.